

„Varulv! ... Varulv, Johannes!“ tilraabte han ham i Tankerne.

Pastor Stensballe sluttede Mødet med et manende Op-
raab. Evangeliets Sejrgang over Verden maatte ikke
standse. Han bad derfor indtrængende om, at man ikke
vilde glemme Menighedens forskellige Indsamlinger.

„Vi trænger til mange hundrede tusinde Kroner. Og
vi maa ha' dem — om vi saa skal stjæle dem!“ raabte
den iltre lille Mand muntert ud over Forsamlingen, der
svarede med en forstaaende Latter.

Derefter sang man endnu en Salme; hvorpaa Salen
langsomt tømtes under Orgelbrus og Raslen af Penge-
bøsser.

Doktor Gaardbo fulgte Strømmen ud. Da han stod paa
det øverste af den høje Fortovstrappe og saae ud over
den mægtige Vognpark, der fyldte Gaden til begge Sider,
deri ogsaa mange fornemme Herskabskøretøjer med
liberiklædte Tjenere og straalende Lygter, kom han til
at tænke paa sin Farbroders Varselsraab om Riget, Mag-
ten og Æren, der ved et Forræderi vilde vende tilbage
til Kirkens magtgriske Oldingehænder.

Midt i Trængslen paa Trappen opdagede han Gros-
serer Søholm, der besværligt stolprede ned ad Trinene
ved sin Tjeners Arm. Den nævestærke Børsrøver havde
fundet sin Overmand. Døden havde stemplet ham som
en forfalden Veksel med et *sine mora*. Hans venstre
Side var lammet, hele Manden et sammenbrudt Vrag,
der gjorde et dobbelt ynkværdigt Indtryk ved Siden af
den fede og smilende Tjener.